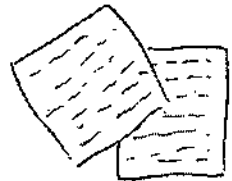

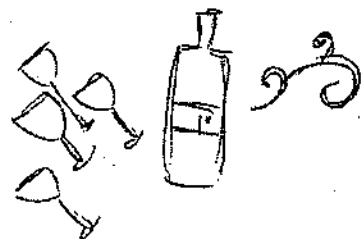
הלילה הזה...

הבכור והמעשר והפסח קדשים קלים, שחיתתן בכל מקום בעזרה. היחש של הקדושה מתפצל בחיים המסודרים, מצד הטבע התולדותי, שמתבטא בקדושת הבכור, הקדוש מרחם, ומצד קדושת הדברים הקנויים, ומתבטא במעשר, ומצד הערכים הקבוציים הלאומיים הכוללים את הכלל כולו, ומתבטא בפסח. אלה הקדושות הן מתאימות אל הטבע, ומתפשטות באפן גלוי, בכל עבר וכל הערכה שבחיים המקודשים. הבכור והמעשר והפסח קדשים קלים שחיתתן בכל מקום בעזרה.

הפסח אינו נאכל אלא בלילה. חופעת הקדושה, המקשרת את הכח הלאומי הכללי של כנסת ישראל, להיות כאיש אחד ממש, עד שקרבן היחיד של כל אחד נחשב כקרבן צבורי*, זהו הענין המתגלה בפסח. ולעומק הרשם, שהכלל כולו מתאחד בזה לא התאחדות חברתית, מקובצה מאישים בודדים, שעל ידי המגע ומשאומתן היומי הם מתאחדים יחד לחטיבה אחת, אלא התגלות יחד עליון, שהכללות כולה של האומה, שמתאחדת על ידי קדושת הפסח, נעשתה לאישיות יחידה ממש, - הולם הוא רשם הלילה, המתייחס אל היחידות. הפסח אינו נאכל אלא בלילה.

ואינו נאכל אלא עד חצות. מכיון שהלילה מתייחס לקדושת הקדוש של הפסח, בשביל עומק היחידות, שיש בהפעלת השפעתו בקדושת הכלל*, ראוי שהוא ישמר בגבולו, שרק מחצית הלילה הראשונה, שאינה פונה עדיין אל ההכשרה היומית, תהיה זמנו, ולא המחצה השנייה של הלילה, כשהוא כבר מוכן להיות פונה ומתעתד לקראת ההתקנות החברתיות, העתידות לבא ביום. ואינו נאכל אלא עד חצות.

ואינו נאכל אלא למנויו. הקשר האמיץ הזה, שאחדותה של האומה תופיע בה על כל הפרטים, בצורה אחדותית ממש, העולה למעלה מכל צורה קבוצית המתאחדת, צריך הוא הזמנה מיוחדת, והסכמה עצומה להתקשר בעומק הקדושה של נשמת האומה הפנימית. זוהי פעולת המינוי שבפסח, המחזק את רשם האורה העליונה של ההסכמה הנפלאה הזאת. ואינו נאכל אלא למנויו.

ואינו נאכל אלא צלי. מתוך העומק הנפלא, של רשם קדושת החטיביות היחידות של האומה, שכל פרט ופרט ממנה מתגלה בה רק בצורת יחידותה, אי אפשר שבת הטעם הספוג קדושה זו יתפשט מחוץ להכלי המחזיקו, שהוא תכנ הקדושה שבבשר הפסח. לא בכל מאכל יאכל, ולא יבושל, כ"א טעמו המקודש מוכרח שיהיה אצור כולו וכנוס בתוכיותו. וזאת היא פעולת הצליה, המכנסת את כל הכח שבבשר בתוכו, בלא התפזרות מחוצה לו. ובה יואר על כל יחיד, בסגולתה של קדושת המצוה, כנוס חילו המקודש, האצור בנשמתה הגדולה של האומה בכללה, בצורה מכונסה כזאת, עד כדי ההכרה של היחידות הגמורה של האומה כולה, בקדושת כל אחד ואחד מפרטיה, המכונס בתוכה בכל היותו. ואינו נאכל אלא צלי.

(עולת ראייה, ח"א, עמ' קנח"קעט)